

Grace
Kelly

Monacká kněžna z filmových a novinových titulků

Čekáte, že opět nakoukneme do komnat honosného šlechtického sídla? Pokud se nazdobených salónek nemůžete nabažit, nezoufejte. Následující příběh nás později zavede do monackého knížecího paláce.

Nejdřív se ale podíváme do rodinného domu ve Filadelfii. Kněžna, kterou v této kapitole potkáme, se totiž narodila jako obyčejná holka. Čím zaujala americká kráska monackého knížete? Pojdme se na její příběh podívat. Je totiž mnohem méně pohádkový, než se na první pohled může zdát.

Grace Patricia Kelly přišla na svět 12. listopadu 1929.

Rodině Kellyových v žilách nekolovala modrá krev a malá Grace si princeznovskou korunku brala akorát tak na školní karneval. Že by se měla stát monackou kněžnou? O tom se jí nezdálo ani v nejdivočejších snech. Nepředstavujte si však Grace Kelly jako chudou Popelku, kterou sňatek s monackým knížetem vysvobodil od každodenního mytí podlah a přebírání hrachu. Její otec, John Kelly, vlastnil prosperující stavební firmu a Kellyovi se díky jeho úspěchu pohybovali mezi společenskou smetánkou.

Grace měla od malička ráda umění, a když si po ukončení střední školy vybírala své budoucí povolání, rozhodla se, že bude herečkou. Rodiče z toho dvakrát nadšení nebyli, ale jelikož Grace kvůli zkouškám

z matematiky neprošla přijímacím řízením na jinou vysokou školu, nakonec jim nezbylo nic jiného než s její volbou souhlasit.

Zaujmout diváky mezi ostatními talentovanými herečkami bylo těžké, ale díky velké pili to Grace dokázala.

Než se stala monackou kněžnou, natočila jedenáct celovečerních filmů a v roce 1955 obdržela dokonce Oscara za nejlepší ženský herecký výkon! Lidé po celém světě ji zbožňovali a obdivovali. Většího úspěchu ve filmové branži snad ani Grace dosáhnout nemohla. A právě na vrcholu své kariéry učinila rozhodnutí, které její život obrátilo o sto osmdesát stupňů. Zasnoubila se s monackým knížetem Rainierem III.

Příběh Grace Kelly zní jako scénář z kýčovitého romantického filmu. Slavná americká hvězdička se zamiluje do pohledného knížete, vezmou se a společně odjedou vstříc západu slunce v luxusním voze Rolls-Royce. Diváci slzí, je to jasný happy end. Nebo snad ne?

Jako většinu celebrit, i Grace Kelly mučila především média a jejich neustálá přítomnost v jejím okolí. Líbivý příběh o herečce, která se stala kněžnou, zaujal časopisy a noviny po celém světě, a když se kníže Rainier III. a Grace zasnoubili, pronásledovali je na každém kroku dychtiví pisálci a fotografové. Možná si říkáte, že na tom přece není nic zvláštního – velkému zájmu novin čelila také například císařovna Sisi. Avšak ve 20. století začala vznikat úplně nová média. A nejen Grace, ale celá společnost se musela naučit, jak je začlenit do svého života.

Velkou technologickou novinkou té doby byla televize. My si život nedokážeme představit bez večerního sledování seriálů, ale Grace přišla na svět v éře, kdy doma televizor skoro nikdo neměl. Když tedy malá Grace Kelly snila o své budoucí herecké kariéře, nepředstavovala si, že se objeví na televizních obrazovkách – její ambice směřovaly k divadelním prkům nebo k filmovému plátnu. Ironií osudu s však jejím startovním můstkem stala právě televize.

Nové médium se rozvíjelo raketovým tempem, a když téměř osmnáctiletá Grace dorazila do New Yorku, kde se chtěla jako herečka proslavit, našla nejdříve uplatnění právě v tehdejších televizních pořadech. Producenti zoufale hledali nové talentované tváře, které by si dokázaly zapamatovat obrovské množství textu a bez jediného zádrhelu ho odříkaly na kameru. Tehdy se totiž vysílalo živě! Grace musela vždy podat stoprocentní výkon, protože jakoukoli její chybu by diváci viděli v přímém přenosu. A to by byl skutečný trapas!

Televize se ale nejvýrazněji propsala do života mladé celebrity v její svatební den. Svatba Grace a monackého knížete se stala přelomovou televizní událostí. Královský svatební obřad už nebyl jen výsadou rodiny a hrstky bohatých aristokratů, jako to bylo třeba v případě císařovny Marie Antoinetty. Díky televizním kamerám ho sledoval téměř celý svět. Šlo o vůbec první velkolepou svatbu vysílanou v přímém přenosu, která k obrazovkám přikovala miliony fascinovaných diváků a diváček.

Jak svoji medializovanou svatbu vnímala Grace? To se určitě dozvíme od ní samotné. Gracin ženich, kníže Rainier III., však musel být nadšený. Monacké knížectví totiž pomalu ztrácelo svůj lesk a kníže jednou dostal skutečně originální radu – aby se oženil s nějakou americkou filmovou hvězdou, která jeho zemi opět dostane na výsluní. Prý s touto radou obdržel také seznam vhodných hollywoodských nevěst. Šušká se, že na něm figurovala také slavná Marilyn Monroe! V roce 1955 se však kníže seznámil s oscarovou Grace Kelly a měl jasno. Nutno říct, že plán skutečně zafungoval a Gracina popularita se přenesla i na monacké knížectví, do kterého začaly proudit davy nadšených turistů-fanoušků.

Grace byla neskutečně populární – jako filmová herečka, ale také jako monacká kněžna. Ještě dnes, více než čtyřicet let po její smrti, vychází po celém světě články s jejím jménem v titulním názvu. Jak se Grace vypořádala s neustálým zájmem médií? Možná že život veřejně známé osobnosti nebyl takový, jak si původně představovala... Ale nebudeme dělat unáhlené závěry. Navštívíme Grace v jejím druhém domově – v Monackém knížecím paláci – a vše se dozvíme.

Je duben 1957. Grace je dvacet sedm let a má za sebou první rok v roli monacké kněžny. Při vstupu do jejího pokoje musíme být potichu. Její knížecí Jasnost kněžna Grace se zrovna připravuje na jeden ze svých mediálních výstupů. A vypadá to, že je pěkně nervózní. Přijela ji vyzpovídat reportérka z lifestylového magazínu.

Kněžna Grace – na scénu!

Nádech, výdech. Strč prst skrz krk, strč prst skrz krk, říkám si už asi po stopadesáté. Snažím se rozmluvit, aby se mi během rozhovoru nepletl jazyk, ale dneska mi to nejde. Mám ztuhlou pusku a potí se mi ruce. Jsem absolutně nesoustředěná a to je pro každou herečku špatné znamení.

Čeká mě hodinový rozhovor. Na tom není vůbec nic zvláštního, dávala jsem desítky, stovky, snad i tisíce rozhovorů. I já mám ale dny, kdy se mi nechce s nikým mluvit. Nejraději bych si zalezla zpátky do peřin a schovala se před celým světem. Neolejuje-li Julie koleje, nebo nenaolejelule... achjo. Kdybych mohla, tak to dneska odvolám.

Do dveří nakoukne moje asistentka. „Kněžno Grace, paní novinářka už vás v salonku čeká,“ sdělí mi.

„Necítím se dobře. Opravdu by to nešlo zrušit?“ ptám se asistentky. „To se nehodí. Novinářka přiletěla až z Ameriky... Ale hned jak skončíte s rozhovorem, můžete jít odpočívat!“

Povzdechnu si. Novinářka se stejně nenechá odbýt. Kdybych se dneska vymluvila na nevolnost, musela bych na její otázky odpovídat zítra nebo pozítří. Vzp chop se, Grace! Je to jenom pár hloupých otázek! Podívám se na sebe do zrcadla. Musím prostě zatnout zuby a usmívat se. Nasadit si masku monacké kněžny a nenechat ji během rozhovoru sklouznout z obličeje.

„Dobře, upravím si make-up a hned přijdu.“
Asistentka přikývne a spokojeně odchází.

Nejsem nervózní z novinářky, ale ze čtenářů. Novináři pokládají otázky, ale čtenáři si vytváří názory. Vím moc dobře, že nesmím říct nic, co by čtenáře popudilo – ani čtenáře v Monaku, kteří ze mě chtějí mít spořádanou a reprezentativní kněžnu, ale ani čtenáře v Americe, kteří si mě pamatují jako rozvernou hollywoodskou celebritku. Jak být spořádaná a rozverná zároveň? To je pro mě záhadou.

Vyjdu ze svého pokoje. Slyším, jak asistentka nabízí novinářce čaj a kávu. Počkám až vyjde ze salonku, a připravím si své entré. Představení začíná.

„Dobrý den, vítám vás v Monaku. Měla jste dobrý let? Žádné

komplikace? To jsem ráda, počasí bývá někdy nevyzpytatelné. Já už jsem si na zdejší podnebí zvykla, to víte, žiji zde už rok.“ Usmívám se a podávám novináře ruku. Je o pár let mladší než já a kouká na mě přes tlusté obroučky brýlí.

Novinářka na moje otázky odpovídá hodně stroze. Jistě, nepřišla si přece povídat o počasí a noviny jí určitě nezaplatí za článek o tom, jak si zvykám na místní podnebí.

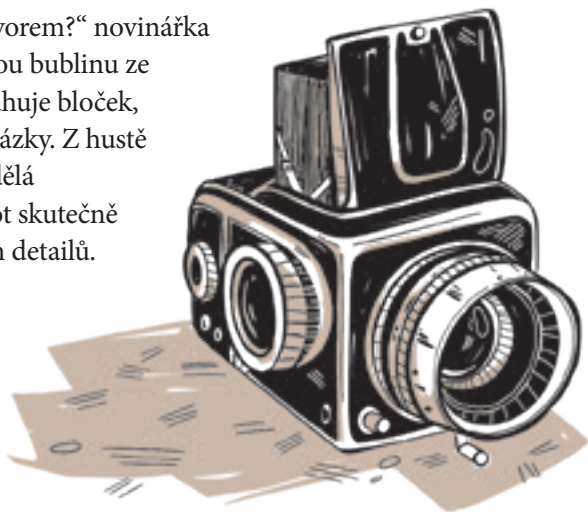
Posadím se naproti ní k malému konferenčnímu stolku. Na stolku stojí velký magnetofon. Po očku se podívám, jestli už nahrává. Nahrává. Vše, co řeknu, tedy může být – a jak znám novinářky, tak také bude – použito proti mně. Složím ruce do klína a trpělivě čekám. Novinářka si mě nejdřív několikrát vyfotí. Fotoaparát zablýskne a ozáří mi celý obličej. Je mi to sice nepříjemné, ale snažím se usmívat, abych na fotkách vypadala hezky.

„Můžeme začít s rozhovorem?“ novinářka položí foťák, vyfoukne velkou bublinu ze žvýkačky a z kabelky si vytahuje bloček, ve kterém má připravené otázky. Z hustě popsaných stránek se mi udělá špatně. Nejspíš má můj život skutečně nastudovaný do nejmenších detailů.

„Ale jistě, jen do toho,“ pobídnu ji.

„Je duben, rok 1957. Sedím naproti Její knížecí Jasnosti kněžně Grace, kterou naši čtenáři možná znají z filmových titulků jako Grace Kelly. Kněžno Grace, jak se dnes máte?“

„Mám se dobře, děkuji.“ Zamyslím se. Kněžna se nemůže mít prostě dobře, musím dodat něco zajímavého. „Dneska jsem se skvěle vyspala a práce mi jde od ruky.“ No, to zrovna dvakrát zajímavé nebylo,

popkárám se v duchu.

„Co dělá monacká kněžna běžně v úterý dopoledne?“

To jsem ráda, že se ptá, můžu se ukázat v dobrém světle. „Zrovna zařizují charitativní ples. Je to radostná práce.“ Snažím se tvářit skromně, ale doufám, že ji moje odpověď zaujme. Pořádání charitativních plesů mě opravdu baví a někdy mám pocit, že ve všem mumraji, který přes den zažívám, je to jediná smysluplná věc.

„To je hezké,“ řekne novinářka a znuděně vyfoukne další bublinu. „Určitě se k vašim aktuálním plánům ještě dostaneme. Ráda bych ale také zabrousila do vaší minulosti. Váš život sleduje se zájmem celý svět. Jste skutečná hvězda. Můžete mi říct, kdy jste se poprvé v životě cítila slavná?“ Musím zadržet smích. Na ten moment si vzpomínám moc dobře, ale určitě to není historka, kterou bych chtěla vykládat do médií.

Poprvé na mě blesky fotoaparátů obrátil můj otec. Můj táta byl vždycky hodně ambiciózní, a když mi bylo šest, usmyslel si, že se stane filadelfským starostou. Bylo kolem toho docela velké haló, dával různé rozhovory a články o jeho kandidatuře samozřejmě doplňovaly fotografie, na kterých přátelsky mrkal na své budoucí voliče.

Já mám to období spojené s jednou trochu smutnou vzpomínkou. Vyjeli jsme si ten rok na dovolenou do nedalekého letoviska Ocean City, abychom si užili písčitých pláží a oceánu. Táta vzal jedno odpoledne mě a moji starší sestru Peggy na procházku po pláži.

Musím dodat, že Peggy byla vždycky tátova oblíbenkyně. Na otázku, jak se daří jeho mladší dceři (tedy mně), otec většinou odpovídal nějak takto: „Grace? Naši malé Grace? Je to takové vyhublé tintítko. Nevím, co z ní jednou bude, vůbec nemá charakter jako většina Kellyových. Ale Peggy, moje nejstarší, ta je opravdu šikovná a cílevědomá! Počkejte,

mám její fotografii v peněžence, Peggy se na ní tak hezky směje...”

Já jsem ale tátu milovala, protože byl zábavný, a když už mi věnoval pozornost, vždycky jsem se s ním hodně nasmála.

Ten den jsme si užívali sluníčka a táta nám koupil spoustu zmrzliny. Peggy s tátou si povídali o zítřejších plánech a já jsem cupitala pár kroků za nimi, šťastná, že jsem v jejich společnosti. Najednou proti nám vyběhl muž s fotoaparátem v ruce a křičel: „Pane Kelly, jednu nebo dvě fotečky s dcerunkama, mohl bych? Ať občané vidí, že jste rodinný typ! Co vy na to?“

„Ale jistě,“ usmál se táta do objektivu. „Zrovna si povídáme o tom, co budeme dělat zítra, že jo, Grace? Že bys chtěla jít zítra plavat?“ Táta zvedl moji drobnou postavu do vzduchu a vysadil si mě na ramena. „Usměj se na pana fotografa, bude z tebe velká hvězda,“ nabádal mě a já jsem se culila a nadšeně mávala všem čtenářům nějakého bezvýznamného plátku. V ten moment jsem se opravdu cítila jako nejslavnější člověk na světě. Fotografové z doopravdických novin si přece nefotí jen tak někoho! Jakmile fotograf odběhl, postavil mě táta zase na zem a pokračoval v rozpravě s Peggy.

„A půjdeme zítra plavat, jak jsi slíbil?“ snažila jsem se využít příležitosti být s tátou i další den.

„Nejspíš ne, Grace. Vyrazíme s Peggy na kolo,“ odbyl mě bez dalšího zájmu.

„Ale přece jsi to slíbil! Slíbil!“ dožadovala jsem se pobouřeně tátovy pozornosti.

„Nekňourej, Grace.

Táta přece musel před panem fotografem něco říct!“ vložila se do toho Peggy.

O týden později

byla naše fotka publikovaná v novinách. Koupily jsme s mámou jedno číslo a já jsem tátovi nadšeně ukazovala stránku, na které byla naše vzpomínka zvěčněná. Nad fotkou byl obrovský nadpis: John Kelly – budoucí starosta Filadelfie?

„Podívej, táto, jsme v novinách! Ty brdš, my jsme fakt v novinách! To jsme my!“ Mávala jsem novinami ve vzduchu a měla jsem škodolibou radost, že Peggy na fotce skoro není vidět. Táta byl na naši fotku taky pyšný. Vystříhl ji, dal do rámečku a vystavil u nás v obýváku.

Jenže volby prohrál a starostou Filadelfie se stal někdo jiný. Potom naše fotka z obýváku zmizela. Nikdy jsem se neptala, co s ní táta udělal, ale hádám, že mu vzpomínka na hezký den prostě zhořkla a fotku hodil do koše. Byla to pro mě první lekce ze světa showbyznysu, která mě naučila, že když máte lidem co nabídnout, budou vás milovat a slíbí, co vám na očích uvidí – zvlášť když k tomu máte i hezkou tvářičku.

Asi jsem dlouho neodpověděla, protože novinářka si nervózně kouše nehty. Položí svoji otázku znovu, jen ji trochu pozmění. Tento trik znám moc dobře – novináři ho používají často. Myslí si, že když se zeptají na stejnou věc jinak, nepoznáte to.

„Kdy jste si uvědomila, že vás veřejnost zbožňuje? Bylo to na premiéře některého filmu nebo...?“

„Víte, sláva není jen o hezkých komentářích, lidé umí být i dost krutí. Pro někoho jste moc upjatá, pro někoho bouřlivá. Někdo říká, že musíte zhubnout, někdo zase, že by se vám hodilo pár kilo přibrat. Nemáte pocit, že vás lidé zbožňují... nebo alespoň ze začátku ne,“ zamyslím se. Novinářka na mě zírá a neví, co si z mé odpovědi vzít. Musím jí odpovědět jednoduše, nebo se nikam nedostaneme.

„Když mě začali lidé poznávat na ulici, to jsem si řekla, že se pro mě spousta věcí mění. A když se o mně začalo psát. To jsem si uvědomovala, že jsem mezi filmovými diváky populární.“

Novinářka si spokojeně odškrtně otázku ve svém notýsku a hned na mě vypálí další.

„Vaše začátky možná nebyly jednoduché, ale časem jste se vypracovala

mezi hereckou elitu. V roce 1955 jste dokonce získala Oscara! Co se odehrávalo v hlavě Grace Kelly, když si šla převzít sošku?“ „Vůbec jsem to nečekala! Ten rok byly v mé kategorii nominovány skvělé herečky. Byla jsem vděčná, že zrovna můj výkon byl oceněn, a dodnes svému štěstí nemohu uvěřit. Byl to jeden z nejhezčích večerů mého života!“

Proboha, neříkala jsem přesně tyto věty už v jiném rozhovoru? Snad to novinářka nepozná. Na Oscara se mě ptali snad milionkrát a já jsem se rozhodla, že nikdy nikomu neřeknu, co jsem ten večer prožívala.

Když v sále zaznělo moje jméno, skoro jsem se lekla. Já jsem vyhrála Oscara? Nestala se někde chyba? Dodnes si pamatuji, jaké věty jsem říkala ve své děkovné řeči. „Jsem tak dojatá, že se mi těžko popisuje, co cítím... Chtěla bych jen z celého srdce poděkovat všem, kteří mi umožnili tu dnes večer stát. Děkuji.“ Moje řeč byla krátká, ale výstižná. Skutečně jsem nedokázala popsat, jak jsem se cítila, když jsem si sošku přebírala.

Ten večer byl nekonečný. Pravou rukou jsem přijímala gratulace, levou ruku jsem podávala režisérům, kteří mě chtěli obsadit do svých nadcházejících filmů. Každá vteřina musela být zaznamenána alespoň na padesát fotoaparátů a já jsem se snažila, abych vypadala na každé fotce vesele.

Šťastná jsem však nebyla. Nejdřív jsem nevěděla proč. Co je se mnou špatně? Po Oscarovi přece prahne každá herečka, tak proč si tento moment nedokážu užít? Až po návratu na hotelový pokoj mě napadlo, proč mi bylo celý večer úzko.

Nikdy jsem se necítila osamělejší. Během večera na mě mluvila spousta lidí a všichni byli milí a chtěli oslavovat můj úspěch. Přesto – nikdo z nich mě vlastně pořádně neznal. Všichni si pamatovali mé filmové postavy jako Amy z filmu *Pravé poledne* nebo Georgie z filmu *Děvče z venkova*. Já jsem ale nebyla Amy ani Georgie, byla jsem přece Grace! Kdo znal skutečnou Grace Kelly?

Aby mě smutek přešel, chtěla jsem si promluvit s někým blízkým. Vytočila jsem číslo k nám domů, do Filadelfie. Bylo už pozdě večer,

ale doufala jsem, že rodiče ještě nespí. Nikdo telefon nebral. Postavila jsem tedy Oscara na noční stolek, schoulila se na postel a usnula.

Když jsem se ráno probudila, zkusila jsem to znovu. Jedno zazvonění, dvě zazvonění, pět zazvonění. Zase nic. Mnozí by dali miliony za to, kdybych s nimi prohodila pár slov. Ne však manželé Kellyovi.

Konečně se v telefonu ozval známý hlas. Sluchátko zvedla máma.

„Ahoj mami,“ pozdravila jsem.

„Grace, drahoušku,“ skočila mi máma okamžitě do řeči, „moc ti gratuluji, sledovali jsme přenos včera večer v televizi, to je báječné, že ti tu sošku dali!“

„Díky, mami. Je tam i táta?“

„Táta je na golfu, hraje teď skoro každý den. Ohromně mu to jde, za chvíli bude nejlepší hráč z celého golfového klubu. Má prostě talent na všechno.“

„Samozřejmě, to je báječné... A co na to včera večer říkal?“

„Moc chválil tvoje šaty, ty se mu skutečně líbily. A také účes! Musíš mi říct, kdo tě včera česal. Potřebuji nutně ostříhat. Peggy bude pořádat večírek, tak bych jí nerada dělala ostudu!“

„Dám ti potom kontakt. Tak ať mi pak táta zavolá, ano?“

„Jistě, drahoušku, vyřídím. Víš ale, jak je tvůj otec zaneprázdněný, nemá skoro na nic čas...“

Táta volat nemusel. Jeho názor jsem se dozvěděla ještě ten den z tisku. Nějaký senzacechtivý pisálek byl asi zrovna tou dobou ve Filadelfii a otec mu ochotně sdělil, co si o mé výhře myslí.

„Nerozumím tomu, že Oscara získala zrovna Grace...“ četla jsem jeho krutá slova a písmenka se mi přes slzy mlžila. „Ze všech mých dětí je ona ta poslední, od níž bych čekal, že mi ve stáří udělá radost. Můžete mi to prosím vás vysvětlit?“

Byla jsem zklamaná a ponížená před celým světem. Vyhrála jsem přece Oscara! Dostala jsem důkaz, že jsem ze všech nejlepší, nejúspěšnější a můj táta mi nechá v novinách vzkaz, že jsem v jeho očích pořád stejná nula.

Probrečela jsem snad celý den, ale stejně se mi neulevilo. Pocit méněcennosti si nesu až do dnešního dne. I když na to teď vzpomínám, derou se mi slzy do očí. Začnu rychle mrkat, abych je zahнала. Hlavně se nesmím rozbřečet, to by byl teprve trapas! Mrknu na novinářku. Naštěstí si ničeho nevšimla.

„Měla jste skvěle rozjetou kariéru, svět vám ležel u nohou. Přesto jste se rozhodla to všechno zahodit a provdat se za monackého monarchu. Můžete nám nastítnit, jak jste se seznámili?“

„Seznámili jsme se především díky vám.“

„Díky mně? Tomu nějak nerozumím...“ novinářka krabátí čelo a dívá se na mě jako na blázna.

„Ne díky vám osobně,“ rozesměje mě její zmatený výraz, „ale díky médiím. Magazín Paris Match zorganizoval naše společné focení, když jsem byla na filmovém festivalu ve Francii. Do Monaka to sice byl ještě kus cesty, ale něco mi říkalo, že bych neměla focení odmítnout. Asi to byl osud.“

„Čím vás kníže okouzлил?“

„To je složitá otázka. Chtěla jsem se vdát za někoho, kdo má silnou osobnost. Bylo by hrozné, kdyby byl můj manžel prostě „pan Kelly – muž té známé herečky“. A věděla jsem, že Rainierův titul moje sláva nezastíní.“ Novinářka mi asi vůbec nerozumí. Chápu ji. Přijela napsat love story, která se bude prodávat, a moje slova jí do článku nezapadají.

„Samozřejmě jsem si ho nebrala jen kvůli tomu,“ dodám rychle. „Kníže taky hezky voněl,“ řeknu a musím se smát, když vidím její blažený výraz.

„Může mladá Američanka vůbec tušit, co všechno ji jako monackou kněžnu čeká?“

„Člověk má z počátku před očima hlavně ty hezké věci...“ Novinářka mi skočí do řeči. „Copak vy zažíváte i nějaké nehezké věci?“ Ptá se mě, jako by nevěřila vlastním uším. Vidím jí na očích, co si o mně myslí – chudák bohatá slavná holka, co ta může mít za trápení?

„Ale jistě. Všichni musíme pro své postavení něco obětovat. Já jsem obětovala soukromí. Po našich zasnubách nás začal bulvár sledovat na každém kroku. Rozebírali úplně vše, co jsme s knížetem dělali, a často si nebrali servítky.“

„A na to jste nebyla z Hollywoodu zvyklá?“
„Do určité míry ano. Ale poté, co jsme oznámili s Rainierem zasnubý, začal být tlak médií skoro nesnesitelný. Někdy jsem měla pocit, že se celý můj život odehrává jen pro pobavení cizích lidí.“
Třeba naše svatba, dodám v duchu. Přesunu se myšlenkami do svatebního dne.

Kdybych se vdávala znovu, chtěla bych mít svatbu na nějakém malém řeckém ostrůvku. Pozvala bych jen svoji rodinu a nejbližší přátele a všem bych zakázala fotit. Jenže takový luxus jsme si dovolit nemohli.

Náš velký den začal totálním chaosem. Nikdo nevěděl, co vlastně dělat. Chystala se svatba, nebo televizní show? Zmatky začaly už během líčení. „Nemůžete mi udělat líčení trošku jemnější?“ stěžovala jsem si své vizážistce. Když jsem se podívala do zrcadla, hrál můj obličej různými odstíny růžové a červené.

Vizážistka pozvedla obočí. „Jistě, ale to potom budete vypadat na kameře bledě, madam. Aby si diváci nemysleli, že si kníže bere mrtvolu.“ „Takto si budou naši svatební hosté myslet, že si kníže bere papouška,“ odsekla jsem.

„Na jakém názoru vám záleží víc? Na názoru pár svatebních hostů, nebo na názoru milionů diváků?“ zeptala se vizážistka útočně. To je těžká otázka. Svatebních hostů nebylo jen pár, ale několik set. A nebyli to jen moji přátelé, ale také zástupci významných států a úctyhodní umělci. Oproti milionům lidí to ale bylo zanedbatelné množství. „Tak uberte alespoň trochu té tvářenky,“ povzdechla jsem si. „Jak si madam přeje...“

Po líčení jsem se musela nasoukat do šatů. Nikdy jsem na sobě tak drahé šaty neměla. Už týden před naší svatbou jsem měla noční můry o tom, že je poliji šampaňským. Jakmile jsem je měla na sobě, skoro jsem nedýchala, abych tu krásu neponičila.

Obřad se konal v nádherné katedrále. Byla jsem si místo prohlédnout ještě před svatbou a úplně mě oslnilo svojí klidnou atmosférou.

Když jsem ale kráčela uličkou k oltáři, po klidné atmosféře nebylo ani památky. Podlaha byla pokryta výrazným červeným kobercem, kolem kterého stály nádoby s nádhernými květinami. Květiny ale nebyly v katedrále na ozdobu. Za okvětními lístky vyčuhovaly objektivy fotoaparátů, které bedlivě sledovaly, jestli neškokrtnu.

K oltáři mě vedl můj otec. Hlavu držel zpříma a usmíval se jako profesionál. V duchu jsem si říkala, jestli si fotografii z našeho svatebního dne také vystaví v obýváku a jak dlouho se jí asi bude chlubit, než se mu omrzí.

Udělal se mi mdlo. „Motá se mi z toho všeho hlava. Je to děsivé,“ zašeptala jsem, „mnohem horší než v Hollywoodu.“

„To je teď tvůj život, Grace,“ procedil otec přes strnulý úsměv. „Zvykni si, a hlavně se usmívej.“

Došli jsme k oltáři. Otočila jsem se do uličky katedrály a dívala se na siluetu, ve které jsem tušila svého ženicha. Přes blesky fotoaparátů jsem ho skoro neviděla.

To je teď můj život. Všem na očích.

Když jsem slibovala knížeti věrnost v nemoci i ve zdraví, můj svatební slib nebyl přes cvakání foťáků a hučení kamer skoro slyšet. Nikdo ale nepočítal se zápornou odpovědí, takže obřad pokračoval vesele dál. I kdybych zakřičela „Ne!“, nikdo by to nejspíš nevzal na vědomí.

Tak to je teď můj život. Moje slova jsou předem jasně daná. Pozdě odpoledne jsme já a kníže odpluli na líbánky na Mallorku a Korsiku. Těšila jsem se, že si večer konečně sedneme a budeme mít čas lépe se poznat. Do té doby byl náš vztah založený hlavně na plánování svatby. Byla jsem ale tak vyčerpaná, že jakmile nám zmizelo z dohledu monacké pobřeží, usnula jsem.

To je teď můj život. Odžiji ho pro cizí lidi. Miliony lidí se nad mou svatbou dojímalí a přáli si, aby byli na mém místě. Já jsem ale začala pochybovat, jestli jsem udělala dobré rozhodnutí.

Novinářka se nadechne. Potí se jí ruce. Chce mi položit otázku, kvůli které vede celý tento rozhovor. Chce z ní vytvořit titulky svého článku, titulky celého vydání – prostě novou senzaci. Vidím jí to na očích.

„Jste šťastnější jako monacká kněžna, nebo svého rozhodnutí litujete?“ Začíná to ve mně vřít. Je mi jasné, že novinářka se snaží vytáhnout ze mě emoce. Musíš zůstat v klidu. Přece tě nedonutí pokazit si reputaci, nabádám se v duchu.

Podívám se na obrovský magnetofon na konferenčním stolku. Není složité přijít na to, kde se vypíná. Zmáčknu čudlík a nahrávání se zastaví. Cítím, jak mě zaplavuje úleva.

„Můžeme mluvit chvilku otevřeně? Jako dvě normální ženy, které si chtějí vzájemně porozumět?“

Novinářka překvapeně přikývne.

„Udělám vám nabídku, kterou jsem ještě nikdy žádnému novináři ani novinářce neudělala. Budu odpovídat na vaše otázky opravdu upřímně. Dozvíte se pravdu o tom, co jsem prožívala, když jsem vyhrála Oscara, a povykládám vám i o své svatbě. Ale pod jednou podmínkou.“

Novinářka si už nadšeně připravuje tužku. „Ano! Vaše podmínka je předem splněná! Udělám cokoli!“

„Nikdy rozhovor nevydáte. Popovídáme si jako dvě kamarádky na kávě, které se nemusí obávat toho, že si jejich slova budou číst lidé po celém světě. Co vy na to?“

Novinářce vypadne tužka z ruky. „Ale... ale... Ale to přece... Nemůžu takto...“ koktá.

„Dávám vám skvělou příležitost poznat mě takovou, jaká doopravdy jsem.“

Novinářka se nervózně podívá do svého notýsku a zaklapne ho. Je vidět, že jsem ji zklamala. Nechce mě poznat, chce mě zpeněžit. Ostatně – tak jako většina lidí.

„Promiňte, mám dneska ještě jeden rozhovor, asi bych už měla vyrazit, abych nepřijela pozdě,“ vymluví se. Slušnost nade vše. Přikývnu. „V tom případě přeji šťastnou cestu,“ usmívám se a dívám se, jak novinářka balí všechny svoje přístroje a mizí ze dveří pryč. Konečně mám pocit, že alespoň jednou jsem nad médii zvítězila. Média vs. Grace – 828:1.

O životě Grace Kelly toho bylo napsáno skutečně mnoho. Hodně článků se týkalo také jejího nuceného odchodu z Hollywoodu. Když se Grace stala monackou kněžnou, nebylo už považováno za vhodné, aby natáčela další filmy. Bylo to trošku paradoxní vzhledem k tomu, že právě díky filmům se mohla proslavit a pomoci také Monackému knížectví k lepším časům.

Když ale v roce 1961 uvažovala, že by se do Hollywoodu vrátila, Monačanům se její plán moc nelíbil. Představa, že kněžna natočí film, ve kterém bude líbat nějakého amerického herce, jim přišla nevhodná.

Grace všudypřítomný bulvár skutečně obtěžoval. Svědčí o tom také jedno zvláštní setkání. V roce 1981 byla Grace na společenské akci, na které se světu také poprvé představila lady Diana. Tu křičící fotografové tak zaskočili, že před nimi utekla na dámské toalety. A tam se potkala s Grace. Když se jí Diana svěřila se svým hrozným zážitkem, Grace k ní byla velmi upřímná. „Bude to ještě horší,“ řekla tehdy mladé Dianě.

Ptáte se, stejně jako novinářka, jestli si Grace svoje rozhodnutí stát se kněžnou někdy vyčítala? Opravdu je to otázka, nad kterou spekuluje mnoho lidí – nejen bulvár. Odpověď na ni ale znala jen sama Grace.

V jednom z jejích posledních rozhovorů se jí novinář zeptal, jak by chtěla, aby si ji lidé pamatovali? Grace neodpověděla, že by chtěla vejít do historie jako skvělá herečka ani jako vážená kněžna. Její přání bylo, aby si ji

lidé pamatovali jako dobrého člověka, který toho hodně udělal pro druhé. Taková Grace skutečně byla. Díky svému postavení mohla pořádat charitativní akce a věnovala se i podpoře umění. Založila například fond, který pomáhal začínajícím umělcům dosáhnout jejich snů. Život kněžny Grace neskončil šťastně. Ráno 13. září 1982 nastoupila se svou sedmnáctiletou dcerou Stéphaníí do auta a vydaly se společně na cestu klikatými silničkami. V jedné z prudkých serpentín Grace ztratila kontrolu nad vozem a auto se zřítilo z prudkého srázu. Později se zjistilo, že Grace dostala při řízení mrtvici, a proto nedokázala udržet auto na silnici. Stéphanie nehodu přežila, přestože byla zraněná. Kněžnu Grace vytáhli záchranáři z auta ještě při vědomí, ale záhy upadla do kómatu. Lékaři v nemocnici už mohli pouze konstatovat, že její zranění nejsou slučitelná se životem. Následujícího dne kníže požádal lékaře, aby Grace odpojil od přístrojů – další boj už neměl smysl.

K závěru jejího života se váže ještě jedna zajímavá historka. Grace v polovině 70. let navštívila známého amerického jasnovidce. Údajně se mu svěřila, že má odjakživa strach, že zemře při autohavárii, a ptala se ho, jestli má takovou smrt skutečně vepsanou ve svém osudu. Jasnovidce jí odpověděl nejspíš jinak, než kněžna očekávala, a varoval ji, že pokud nezmění svůj životní styl, pravděpodobněji dostane infarkt nebo mrtvici. Z jejich konverzace mrazí, když si člověk uvědomí, jak život monacké kněžny nakonec skončil.

Grace Kelly zemřela ve věku 52 let. Je pohřbena v rodinné hrobce monackého knížecího rodu a od roku 2005 vedle ní leží také její manžel. Ani po její smrti ale nenechala média Grace na pokoji. Rodina se nejdřív pokusila utajit její vážný stav a tím dala podnět k různým spekulacím. Nejvíce zraňující byly titulky: Zabila kněžnu Grace její dcera? Tyto hrozné bulvární články naznačovaly, že auto v ten osudný den řídila sedmnáctiletá Stéphanie a nehodu způsobila ona svými řidičskými nedostatky. Bulvár prostě neměl v případě Grace skutečně žádné zábrany.